

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

A. L.

zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2017, č.j. MV-116183-8/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 5. 2016, č.j. OAM-638-15/ZM-2016, jímž byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) její žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítala, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Žalovaná ne zjistila dle § 3 správního řádu skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány dále porušily § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a jejich rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Konkrétně namítala, že správní spis neobsahuje důkaz o zařazení žalobkyně do evidence nežádoucích osob, tj. na základě čeho, byla do této evidence zařazena. Jinými slovy tak správní spis neobsahuje podklad, který by odůvodňoval zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalobkyně připustila, že ve správním spise je založeno rozhodnutí o jejím správním vyhoštění z roku 2012. Rozhodnutí o vyhoštění však nepovažovala za dostačující podklad pro závěr, že je v evidenci vedena, neboť zařazení do evidence nežádoucích osob není „nadosmrtní“. Žalobkyně proto dovodila, že absencí uvedeného podkladu byla zkrácena na svém právu vyjádřit se k podkladům.
4. Vytkla správním orgánům, že rozhodnutí odporuje zásadě ekvity, jelikož není spravedlivé. Upozornila, že jí brání ve vycestování překážka, tudíž je nucena setrvat na území České republiky. Na druhé straně si zde nemůže legálně upravit pobyt a pracovat. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu poukázala na nemožnost odůvodňovat zřejmou nespravedlnost, zdůraznila, že správní orgány nejsou absolutně vázány doslovným zněním zákona a nemohou postupovat přepjatě formalisticky. Dle žalobkyně postupovaly správní orgány v její věci v rozporu s těmito principy.
5. Dále namítala, že správní orgány byly povinny zabývat se dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány se však přiměřeností svých rozhodnutí vůbec nezabývaly, tudíž jejich rozhodnutí označila za nepřezkoumatelné.
6. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 4. 2017 trvala na tom, že žádost žalobkyně byla zamítnuta správně, neboť žalobkyně je evidována v evidenci nežádoucích osob.
8. Uvedla, že zařazení žalobkyně do evidence nežádoucích osob vyplývá z rozhodnutí o jejím správním vyhoštění i ze záznamu v cizineckém informačním systému, se kterým se žalobkyně mohla seznámit dne 22. 2. 2016 při seznámení se s podklady.
9. Nesouhlasila s tím, že by si žalobkyně nemohla na území České republiky za nastalé situace legálně upravit pobyt a pracovat, když pracovní povolení lze vydat i cizincům pobývajícím na území na základě víza za účelem strpění pobytu. Přičemž vedení cizince v evidenci nežádoucích osob není důvodem pro neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodů dle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
10. Odmítla, že byla povinna posuzovat zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně při zařazování žalobkyně do evidence nežádoucích osob nebo při zamítání žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zaměstnaneckou kartu dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dopad na soukromý a rodinný život je v obdobných případech posuzován toliko v řízení o správním vyhoštění.

11. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

12. Žalobkyně podala dne 14. 1. 2016 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o zaměstnaneckou kartu. V době podání žádosti pobývala žalobkyně na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území.
13. Ve správním spise je založen výpis z cizineckého informačního systému (CIS), dle kterého správní orgán I. stupně provedl lustraci žalobkyně dne 14. 1. 2016. Ve výpise je v kolonce evidence uvedena u žalobkyně zkratka „ENO“, stejný údaj je obsažen i ve výpise z centrálního informačního systému ze dne 26. 1. 2016. Dále z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 10. 2012, č.j. KRPA-90770/ČJ-2012-000022, vyplývá, že žalobkyni bylo dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění.
14. Z Protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 22. 2. 2016 soud zjistil, že žalobkyně se v tento den seznámila se správním spisem, včetně materiálu cizinecké evidence (CIS).
15. Dne 26. 5. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-638-15/ZM-2016, kterým dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobkyně, neboť je evidována v evidenci nežádoucích osob. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že v průběhu řízení zjistil z cizineckého informačního systému, že žalobkyni bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, tudíž byla žalobkyně zařazena do evidence nežádoucích osob dle § 154 odst. 3 písm. b), odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že je vázán rozhodnutím Policie ČR o správním vyhoštění. Přičemž otázka přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobkyně byla posuzována právě v řízení o jejím vyhoštění. V tomto řízení tak již nedochází k opětovnému posuzování přiměřenosti dopadu označení cizince jako osoby na území České republiky nežádoucí. Zákon v tomto případě ani nedává správnímu orgánu prostor pro uplatnění správního uvážení. Jelikož je žalobkyně evidována v evidenci nežádoucích osob, bylo pak namíste její žádost zamítnout dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
16. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná dne 18. 1. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná se ztotožnila s posouzením věci správním orgánem I. stupně. Zdůraznila, že součástí spisového materiálu je rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně ze dne 10. 10. 2012, na jehož základě byla žalobkyně zařazena do evidence nežádoucích osob dle § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, čehož si žalobkyně musela být vědoma. Poukázala na možnost žalobkyně požádat příslušný úřad o vydání povolení k zaměstnání v době, kdy pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí konstatovala, že správní orgány v případě,

že zjistí, že je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, nemají možnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti cizince.

IV. Posouzení žaloby

17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
22. Podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob.
23. Podle § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.
24. Podle § 154 odst. 6 věta první zákona o pobytu cizinců cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob.
25. Podle § 154 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie cizinci jeho zařazení do evidence nežádoucích osob nesdělují.
26. Podle § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie přezkoumá důvody, které vedly k zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle § 154 odst. 2, jedenkrát ročně nebo vždy, má-li poznatky tyto důvody zpochybňující, a na základě tohoto přezkumu cizince v evidenci ponechá nebo jej z této evidence neprodleně vyřadí. Nemůže-li sama tyto důvody objektivně přezkoumat, požádá o jejich přezkum toho, kdo uplatnil požadavek na označení cizince za nežádoucí osobu.
27. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
28. Žalobkyně předně namítala, že správní spis neobsahuje jakýkoli dokument, ze kterého by vyplývalo, že je vedena v evidenci nežádoucích osob. Soud však ve správním spise našel několik výpisů z evidence CIS, zejména soud poukazuje na výpisy ze dne 14. 1. 2016 ze dne 26. 1. 2016, z nichž vyplývá, že žalobkyně je evidována v evidenci nežádoucích osob (tj. zkratka „ENO“), a rovněž rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně ze dne 10. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2012, na jehož základě byla žalobkyně označena za nežádoucí osobu a zařazena do ENO (§ 154 odst. 3 písm. b), odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Soud dále ze správního spisu zjistil, že žalobkyně se seznámila s výpisy z evidence CIS i s rozhodnutím o správním vyhoštění, když nahlížela do spisu dne 22. 2. 2016, což vyplývá výslovně z obsahu Protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 22. 2. 2016. Není tak pravdou, že by ve správním spise nebyly založeny listiny, které by odůvodňovaly zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalobkyně tudíž nemohla být ani zkrácena na svém právu vyjádřit se ke všem podkladům, když v době jejího seznámení se spisem byly jak výpisy z evidence CIS, tak i rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, ze kterých správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely a na základě kterých došlo k zamítnutí žádosti žalobkyně, ve správním spise založeny.

29. Nebylo v možnostech správních orgánů v řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty posuzovat, zdali žalobkyně byla do ENO zařazena oprávněně, či nikoli. Správní orgány se nemohly samy věcně zabývat zákonností a správností zařazení žalobkyně do ENO v tomto řízení, když o zařazení a vyřazení z ENO rozhoduje jiný správní orgán, a to příslušný orgán Policie ČR dle § 154 odst. 3 písm. b), odst. 6 zákona o pobytu cizinců (srov. bod [7] a [8] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č.j. 2 Azs 6/2014-29). Naopak bylo povinností správních orgánů vycházet z toho, že žalobkyně byla označena za nežádoucí osobu a byla zařazena do této evidence. Jestliže tak správní orgán lustrací v evidenci CIS učinil skutkové zjištění, že žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob (ENO), a navíc založil do správního spisu i rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, na základě kterého žalobkyně byla do evidence zařazena, bylo namíste její žádost zamítnout dle § 56 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud pro úplnost konstatuje, že důvody zařazení do ENO jsou příslušným orgánem Policie ČR přezkoumávány, a má-li žalobkyně za to, že v dané evidenci zařazena být nemá, musí tyto otázky řešit právě s orgánem, jenž důvody zařazení do ENO přezkoumává.
30. Soud nesdílí ani námitky žalobkyně týkající se porušení zásady ekvity, nespravedlnosti rozhodnutí a přepjatého formalismu ze strany správních orgánů. V dané věci není sporu o tom, že žalobkyni bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, přičemž ve vycestování žalobkyně z území jí brání překážka. Žalobkyně však i v takto nastíněné situaci může legálně pobývat na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 zákona o pobytu cizinců), popř. na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území (§ 43 zákona o pobytu cizinců). Rovněž může na území České republiky legálně pracovat, jestliže současně požádá o vydání povolení k zaměstnání dle § 97 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Není tedy pravdou, že by se žalobkyně ocitla v patové situaci, kdy by nemohla vycestovat z České republiky a zároveň by ani nemohla na území České republiky legálně pobývat a pracovat. Naopak na situaci, ve které se žalobkyně ocitla, pamatuje přímo zákon o pobytu cizinců a spolu s ním zákon o zaměstnanosti, které umožňují zajistit si legální pobyt a práci cizincům, jež byli vyhoštěni, ale nemohou pro existenci překážky z České republiky vycestovat. Žalovaná o této možnosti žalobkyni informovala již na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž soud s ohledem na výše uvedené v postupu správních orgánů, kterými byla žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu zamítnuta, neshledal žalobkyní namítaná pochybení.

31. Žalobkyně v žalobě toliko v obecné rovině vytýkala žalobou napadenému rozhodnutí absenci úvahy správních orgánů o posuzování dopadu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života, tedy úvah o přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“. Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že „*Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.*“ V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí „*Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně příkazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).*“ A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje „*U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).*“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).
32. Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 1. 2016, č.j. 7 Azs 313/2015-35. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že „*ve smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně ust. § 56 citovaného zákona, které vymezuje důvody pro neudělení dlouhodobého víza. Podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19.3.1998, č. 188, ve*

znění pozdějších změn, slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Krajský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě stěžovatele konstatovaly, že nemají povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život cizince, rozhodují-li podle ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, na které odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti, se tak uplatní pouze v případě, kdy je posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, což v daném případě nepřicházelo v úvahu.“.

33. V dané věci byla obdobně jako v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaném v předcházejícím bodě tohoto rozsudku žádost žalobkyně zamítnuta dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a nikoli dle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tudíž správní orgány nebyly povinny se zabývat dopady žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Nadto soud zdůrazňuje, že žalobkyně tuto námitku uplatnila v podaném odvolání i v žalobě toliko v obecné rovině a netvrdila v průběhu správního ani soudního řízení žádné konkrétní skutečnosti o svých rodinných či soukromých vazbách k České republice. Z podané žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty navíc vyplývá, že žalobkyně je rozvedená a její dcera a rodiče pobývají v zemi původu žalobkyně, přičemž skutečnost, že žalobkyně žádá o zaměstnaneckou kartu, tedy chce na území České republiky pracovat, nelze bez dalšího vyhodnotit jako skutečnost mající dopad, natož pak nepřiměřený dopad, do soukromého a rodinného života žalobkyně. Vzhledem k tomu, že správní orgány neměly povinnost zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nelze jejich rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelná, a tudíž v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
34. Soud pro úplnost uvádí, že žalobní námitka, dle které měla žalovaná porušit § 3 správního řádu, byla žalobkyní uplatněna toliko v obecné rovině, žalobkyně ji nikterak blíže nespecifikovala a nevyplývá z ní jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci považuje skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu. Zároveň soud ve věci nezjistil pochybení spočívající v porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, žalobkyně přitom neuvedla, jakým konkrétním způsobem neměla být šetřena její práva nabytá v dobré víře, z jakého důvodu žalobou napadené rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem a proč měl být v dané věci porušen princip legitimního očekávání.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

36. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.